

[Hans Kjør.]

så og så asociale — udtryk, som hr. Poul Dam brugte i sin argumentation under drøftelserne ved første behandling.

Det er med beklagelse og undren, man har været vidne til forløbet omkring arbejdets sammenbrud. For det første fordi vi i bedste fald får en kedelig forsinkelse i et nødvendigt arbejde omkring udgiftspolitikken og må nære tvivl om, om det overhovedet kan lykkes under den nuværende regering. Dernæst fordi parlamentarismen ikke gavnes af det, vi har oplevet.

Finder økonomi- og budgetministeren det virkelig i overensstemmelse med de vilkår, som han selv opstillede og satte som betingelse for arbejdet, at ministeren nu har travlt med at fastslå, at de omdiskuterede forslag ikke kom fra ham? Når økonomi- og budgetministeren udtaler sig, som han gør, så fremkaldes i blade og hos disses læsere en forståelig, men aldeles urimelig opfattelse af, at så må andre jo være kommet med disse forslag. Dette nødvendiggør selvsagt, at vi slår fast, at forslagene ikke er kommet fra os. Det er nødvendigt, når regeringsbladet *Aktuelt* i en leder den 21. marts kan skrive således:

„Der blev ikke fundet for store besparelser, men der blev under handelen mellem partirepræsentanterne på et enkelt punkt givet for stort køb.“

En sådan vildledning af læserne kan vi ikke acceptere. Jeg skal derfor citere en leder fra bladet *Fyns Tidende* den 22. marts, hvori der bl. a. står:

„Det er helt urimeligt at forsøge at placere ansvaret for forslag om forhøjelse af folkepensionsalderen fra 67 til 68 år hos VKR-partierne. Det kan dokumenteres, at minister Per Hækkerup selv mødte med forslaget allerede i det første oplæg til besparelser. Det blev så fulgt op af nogle beregninger i et notat fra socialministeriet. Socialminister Eva Gredal må, hvis hun ellers kan overkomme at følge med, have haft kendskab til forslaget og forslagsstilleren.“

Jeg skal nøjes med denne del af citatet.

Det er op til økonomi- og budgetministeren og eventuelt statsministeren at svare herpå, men for mig er det nødvendigt at slå fast, at man ikke kan lægge over på os, at vi er kommet med eller har bedt om de meget omtalte forslag.

Det skal tilføjes, at vi ikke ønsker på nogen måde at løbe fra vort ansvar, naturligvis ikke. Det samlede forslagskompleks er fremsat som en helhed fra de 10 til det 17 mands udvalg, folketinget har nedsat til at arbejde med opgaven, og det er på et møde i fredags enstemmigt tiltrådt i dette folketingsudvalg, at forslagene skulle forelægges folketingsgrupperne om tirsdagen med en anbefaling. Det er vi ikke løbet fra, men vi fik jo ikke lejlighed til en sådan forelæggelse, fordi forslaget forinden var bortfaldet, da andre fik travlt med at løbe fra givne tilsgn.

Vi kan ikke mere have en sådan situation, der lægger gift for parlamentarismen. Det er nu nødvendigt, at en regering lægger navn til og tager et ansvar for sine forslag. Men det kræver jo et politisk lederskab. Har vi en sådan regering i dag? Der er sagt og skrevet meget om, hvem der har desavoueret hvem, og hvem der har tabt mest ansigt og tillid. Mig forekommer det klart, at statsministeren først og fremmest har desavoueret sig selv som politisk leder, og at statsministeren dermed har tabt ansigt og tillid dér, hvor en sådan endnu måtte have eksisteret. Derfor har vi begrundet tvivl om, om denne regering er i stand til at magte den påtrængende opgave, der skal løses af hensyn til vor økonomi og af hensyn til befolkningens levestandard i de kommende år.

Der var to spørgsmål, jeg gerne ville stille, og som jeg mener at folketinget i dag skal have besvaret. Det første er, om det nu kan oplyses, hvor langt man er i forhandlingen med kommunerne om den nødvendige samordning af den offentlige økonomi.

Det andet spørgsmål stilles med henvisning til økonomi- og budgetministerens oplysning ved afslutningen af første behand-